

udenfor Socialdemokratiet og det radikale Venstre at anse sig selv for at være de eneste, der tænker paa Besparelser. Det er naturligvis fuldstændig fejlagtigt. Men her er altsaa et oplagt Eksempel, hvor Socialdemokratiet har gjort opmærksom paa, at der kunde foretages Besparelser, men hvor man fra andre Partiers Side ikke har haft det samme Syn.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti var bange for, at Landstingets Indflydelse paa Finansloven ikke skulde blive stor nok, og var jo næsten forfærdet over to Anmærkninger paa Finanslovsforslaget om, at Ministeren skulde raadføre sig med Folketingets Finansudvalg om nogle nærmere bestemte Bevillinger. Jeg er paa ingen Maade forbavset eller forarget over, at saadanne Bestemmelser kan komme ind i Finansloven, de hører hjemme dér, og det er Folketingets Finansudvalg, der maa have den afgørende Indflydelse paa den Slags Bevillinger. Forsøg fra konservativ Side paa at give Landstinget Ligeberettigelse med Folketinget paa det finanslovgivende Omraade vil ikke føre til noget Resultat. Selv om der er en vis Tilbøjelighed i Venstrepartiet til at lade sig trække med paa dette Omraade, tror jeg alligevel at turde sige, at det lykkes ikke for det konservative Folkeparti. Det ærede Medlem mente, at saadanne Bestemmelser kunde ikke sættes ind i en Finanslov, for der skulde dog Landstingets Sanktion til, hvad der stod i Finansloven. Ja, det sidste er rigtigt, men der er intet som helst i Vejen for, at Landstinget som Del af Lovgivningsmagten kan give sin Sanktion til, at Ministeren skal raadføre sig med Folketingets Finansudvalg, og det er altsaa ogsaa det, der vil ske denne Gang, for der bliver jo ingen Ændringer i Finanslovsforslaget. Jeg er ganske sikker paa, at naar Finanslovsforslaget nu kommer til Udvalget, vil den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti ikke foreslaa nogen Ændring deri. Det er jo kun fromme Ønsker, der udtales om, at saadanne Ændringer skal foretages, der er ikke det Mod, som i Virkeligheden skulde til fra dette Partis Side, til at foreslaa Ændringer og dermed gøre et Forsøg paa at rejse en Kamp om Finansloven, der vilde bringe Venstrepartiet i en overordentlig vanskelig Situation. Jeg tror derfor ikke, vi faar den Ændring, som det ærede Medlem ønskede. Det ærede Medlem kommer sikkert til at erklære sig tilfreds med den Bemærkning, som den højtærede Finansminister fremkom med: at det dog ikke var Meningen helt at

tilsidesætte Landstingets Finansudvalg, og kan det være en Trøst for det ærede Medlem, ja, saa kan vi andre naturligvis ogsaa være glade derved, men megen Realitet ligger der jo ikke i en saadan Udtalelse.

Den højtærede Finansminister og den ærede Ordfører for Venstre kom ind paa Spørgsmaalet om Udsættelser. Det synes aabenbart at være det svage Punkt for den højtærede Finansminister og Venstrepartiet, at disse Udsættelser ikke tages saa højtideligt, som det ønskes. Jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at den Kærlighed, man synes at nære til Udsættelser, i ikke ringe Grad finder Udtryk i, at man betragter dem som lige saa gode som reelle Besparelser og Nedsættelser. Jeg maa dog sige, at der er een Slags Udsættelser, som ikke med Berettigelse kan omfattes af denne Kærlighed, og det er saadanne Udsættelser, som skydes fra Finansloven over paa Tillægsbevillingsloven, alene fordi man rent bogholderimæssigt, om jeg saa maa sige, foretrækker at have dem staaende dér i Stedet for paa Finansloven. Den højtærede Finansminister ved jo i hvert Fald — jeg er ogsaa sikker paa, at den ærede Ordfører for Venstre ved —, at der findes saadanne Udsættelser paa det Finanslovsforslag, der her foreligger for os, og for saadanne Udsættelsers Vedkommende bliver der hverken en Rentebesparelse eller en reel Besparelse; Spørgsmaalet bliver kun, i hvilken Talrække de skal medregnes.

Den højtærede Finansminister erklærede, at der var virkelig ogsaa sket manøve Nedsættelser med Hensyn til de militære Budgetter, og jeg forstod jo, at den højtærede Forsvarsminister følte Trang til at hævde overfor dette Ting, hvad han vist for Resten har gjort adskillige Gange, at nu var Militærbudgetterne ikke nær saa store, som de tidligere har været. Nej, det er de rimeligvis ikke, men der er ogsaa sket noget, der hedder Præfald, og jeg har ikke kunnet opdage andet, end at hele det almindelige Præfald, som naturligvis rammer Militærbudgetterne, ganske roligt indkasseres af Venstre som en reel Nedgang i Militærudgifterne. Jeg vil dog gerne henstille til de højtærede Ministre, som vil belære os menige Medlemmer af Rigsdagen — og navnlig Medlemmerne af Landstinget, som jo ikke kan være saa godt inde i de Ting som andre — om, hvor stor Nedgangen er paa Militærudgifternes Omraade, om de ikke vil være saa logiske at regne fra, hvad der skyldes den automatiske Nedgang, som